

Sygnatura akt I C 851/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Rudkowska – Ząbczyk

Protokolant: Jagoda Jarosławska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego we W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda M. S. na rzecz strony pozwanej Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego we W. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. brakującymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt I C 851/14

UZASADNIENIE

Powód M. S. pozwem z dnia 15 marca 2013 r. skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego przy ul. (...) we W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej:

- na jego rzecz kwoty 50 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- kwoty 25 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na wskazany cel społeczny: Polski Czerwony Krzyż przy ul. (...) we W.,
- na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że od końca września 2012 r. pozwany Dyrektor Aresztu Śledczego umieszcza się go w celach, w których warunki są bardzo złe. Umieszczono go w celi nr (...) na oddziale (...), gdzie zimą jest nieszczelne okno, ze ścian odpada farba, jest wilgotno, a metraż celi wynosi poniżej 3 m² na osobę. Ponadto powód przebywał w celi nr (...), gdzie były dziury w ścianach, zniszczona kratka wentylacyjna, nieszczelne okno, pleśń występująca nad tymże oknem, zniszczony parkiet oraz panująca wilgoć. Nadto powód był osadzony w celi nr (...), w której również występowały dziury w ścianach, wilgoć, pleśń nad nieszczelnym oknem, farba odpadała płatami aż do gołego tynku. W celach nie było również bieżącej ciepłej wody. Powód wskazał, że przebywanie w opisanych warunkach narusza jego godność osobistą i jest dla niego poniżające.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 czerwca 2013 r. (k. 27) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że powód nie doznał jakiegokolwiek krzywdy. Wyjaśniła, że powód aktualnie jest tymczasowo aresztowany jako podejrzany o popełnienie czynów z art. 197 § 3 i 4 k.k. oraz art. 157 § 1 k.k. Poprzednio powód odbywał już kilka kar pozbawienia wolności. Strona pozwana wskazała, że za utrzymanie porządku w celach odpowiadają sami osadzeni. Ponadto, jeżeli stan cel mieszkalnych tego wymaga, strona pozwana podejmuje – w ramach przydzielonych środków finansowych – działania remontowe. Nie jest prawdą, jakoby okna w celach były nieszczelne, a same cele niedogrzone, gdyż Areszt korzysta z ciepła dostarczanego z miejskiej elektrociepłowni. Osadzeni mogą w celach zagotować sobie wodę w czajnikach, a raz w tygodniu korzystają z łaźni. W Areszcie Śledczym nie występuje przeludnienie w celach.

Pismem z dnia 10 marca 2014 r. (k. 144) powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z fundacji (...), podtrzymując dotychczasowe żądanie w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania, rozszerzył powództwo o żądanie:

- zobowiązania strony pozwanej do przeproszenia powoda za dokonane już naruszenia dóbr osobistych poprzez złożenie stosownego oświadczenia na stronie internetowej Fundacji (...),
- zasądzenia kwoty 5 000,00 zł na cel społeczny – na rzecz Fundacji (...).

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podkreślił, że cele, w których przebywał, nie spełniały standardu 3 m² powierzchni mieszkalnej na osobę, co wyraźnie narusza dyspozycję art. 110 § 2 k.k.w. Kącik sanitarny w celi nie był dostatecznie odseparowany od powierzchni mieszkalnej, co kępowało i utrudniało korzystanie z urządzeń sanitarnych w swobodny sposób. Oświetlenie było słabe, w związku z czym wzrok powoda uległ pogorszeniu. Przydział środków czystości oraz higieny osobistej był niewystarczający, jak również utrzymanie czystości w celi nie było możliwe. Opieka medyczna była nieprofesjonalna, a powód miał ograniczony dostęp do więziennej służby zdrowia.

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 r. powód oświadczył, że w niniejszym postępowaniu dochodzi zadośćuczynienia związanego z jego pobytem w Areszcie Śledczym we W. w okresie od września 2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód przebywał w Areszcie Śledczym przy ul. (...) we W. w okresie od września 2012 r. do lutego 2014 r. w trakcie postępowania karnego toczącego się przeciwko niemu o czyn z art. 197 § 3 i 4 k.k., a także przez pewien czas po wydaniu wobec niego prawomocnego wyroku skazującego. W przeszłości powód był osadzony w innych jednostkach penitencjarnych w okresach od 2002 r. do 2003 r. i od 2004 r. do 2011 r.

(dowód: zeznania powoda, e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:02:16 – 00:20:53)

W okresie pobytu w Areszcie Śledczym przy ul. (...) we W. powód nie przebywał w celach w warunkach przeludnienia. Powód osadzany był w celach dwuosobowych, których powierzchnia wynosiła ponad 6 m². W Areszcie Śledczym w okresie od 2012 r. do 2014 r. nie odnotowywano wypadków przeludnienia.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:04:17 – 00:19:49; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39)

Cele numer (...) na oddziale (...) Aresztu Śledczego we W. wyposażone były w muszlę klozetową i umywalkę. Kąciki sanitarne były odgródzone od reszty pomieszczenia płytą pilśniową o wysokości około dwóch metrów oraz materiałową lub foliową zasłonką zastępującą drzwi do kącika sanitarnego. W kącikach sanitarnych znajdował się sedes, natomiast umywalka – poza celą nr (...) – była zamontowana na zewnątrz kącika sanitarnego. W celach był stały dostęp do bieżącej, ale zimnej wody. Więźniowie mieli jednak możliwość gotowania wody przy użyciu własnej grzałki lub czajnika elektrycznego. W celach osadzeni mieli codziennie możliwość ogolenia się oraz obmycia z wykorzystaniem zimnej, bieżącej lub ciepłej, przegotowanej wody.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:04:17 – 00:19:49; zeznania świadka T. K., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:27:01 – 00:44:39; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39; oględziny cel nr (...)w oddziale (...) Aresztu Śledczego we W.przy ul. (...), e-protokół z oględzin z 25 listopada 2013 r., k. 101)

Kąpiel w łaźni odbywała się w raz w tygodniu. Podczas kąpieli skazani korzystali z wody ciepłej. Możliwość częstszego korzystania z łaźni istniała w przypadku zaleceń lekarza.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:04:17 – 00:19:49; zeznania świadka T. K., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:27:01 – 00:44:39; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39)

Sprzątanie cel należało do osadzonych, którzy dostawali w tym celu środki czystości raz na miesiąc. Z taką samą częstotliwością wydawano osadzonym środki higieny osobistej.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:04:17 – 00:19:49; zeznania świadka T. K., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:27:01 – 00:44:39; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39)

W celach była wentylacja grawitacyjna. Nie spełniała ona jednak w pełni swojej funkcji, gdyż w niedużych pomieszczeniach stale przebywali osadzeni; myli się tam, gotowali wodę, prali swoje rzeczy osobiste i suszyli je.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:04:17 – 00:19:49; zeznania świadka T. K., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r., 00:27:01 – 00:44:39; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39)

W celach, w których przebywał powód, występowały zawilgocenia oraz miejscowo także pleśń, szczególnie w okolicach okna. W ścianach pojawiały się ubytki tynku. Po zgłoszeniu tych nieprawidłowości przez osadzonych administracja jednostki podejmowała bieżące naprawy, jednak nie zmieniały one w sposób znaczący ogólnego stanu pomieszczeń. W celi numer (...) od podłogi odstawał metalowy, ułamany element, o który można było się zranić. Po zgłoszeniu tego faktu administracji element ten został przybity do podłogi.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r.; zeznania świadka P. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:46:53 – 01:01:18; oględziny cel nr (...)w oddziale (...) Aresztu Śledczego we W.przy ul. (...), e-protokół z oględzin z 25 listopada 2013 r., k. 101)

Okna w celach były podwójne, drewniane. Okna były stare i nieszczelne, w związku z czym administracja Aresztu przed okresem zimowym naprawiała je doraźnie – wymieniano uszkodzone szyby, likwidowano większe nieszczelności. Więźniowie dodatkowo doszczelniali okna za pomocą gazet. W okresie zimowym cele były ogrzewane za pomocą czterożebrowych grzejników znajdujących się pod oknami.

(dowód: zeznania świadka C. P., e-protokół rozprawy z dnia 30 października 2013 r.; zeznania świadka P. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:46:53 – 01:01:18; oględziny cel nr (...)w oddziale (...) Aresztu Śledczego we W.przy ul. (...), e-protokół z oględzin z 25 listopada 2013 r., k. 101)

Oświetlenie sztuczne w celach było dobre. W celach były zamontowane żarówki energooszczędne dające około 200 lumenów. Umożliwiała to osadzonym wykonywanie wszelkich codziennych czynności, w tym czytanie. Natomiast

światło słoneczne wpadało do celi przez relatywnie niewielkie okna, częściowo przysłonięte kratami oraz gazetami uszczelniającymi okna od dołu w okresie zimowym.

(dowód: zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53; zeznania świadka P. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:46:53 – 01:01:18; zeznania świadka A. S., e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 r., 00:20:53 – 00:42:39; oględziny celi nr (...) w oddziale (...) Aresztu Śledczego we W. przy ul. (...), e-protokół z oględzin z 25 listopada 2013 r., k. 101)

W trakcie pobytu w Areszcie Śledczym powód wielokrotnie korzystał z opieki medycznej i opieki stomatologicznej. Miał między innymi przeprowadzone okresowe badania stomatologiczne, badania laboratoryjne, okulistyczne (otrzymał okulary na koszt Aresztu). W dniach 18 października 2012 r. i 8 sierpnia 2013 r. powód rezygnował z wizyt u lekarza, odmawiał także przyjęcia zaordynowanych leków (wpis w książce zdrowia z 16 stycznia 2015 r.). Powodowi zdarzało się zwracać w sposób niekulturalny do lekarza, używać słów niecenzuralnych (wpis z 16 maja 2013 r.). Generalnie w Areszcie Śledczym we W. nie ma problemu z dostępem do opieki medycznej – opieka lekarska jest zapewniana bezpośrednio po zgłoszeniu takiej potrzeby przez osadzonego.

(dowód: książka zdrowia powoda, k. 261; zeznania świadka I. P., e-protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2014 r., 00:12:41 – 00:31:53)

Powód składał do administracji Aresztu skargę na warunki panujące w celi, w której przebywał. W dniu 7 maja 2013 r. powód złożył jednak oświadczenie pisemne, którym stwierdził, że w chwili obecnej przebywa już w celi (...), a skarga, którą złożył, będąc w celi (...) na oddziale (...), jest już nieaktualna.

(dowód: oświadczenie powoda z 7 maja 2013 r., k. 30)

W czasie pobytu w Areszcie Śledczym we W. powód składał skargę do Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącą ograniczania mu prawa do praktyk religijnych. Po zbadaniu sprawy Rzecznik Praw Obywatelskich uznał tę skargę za bezzasadną.

(dowód: pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z 14 marca 2013 r., k. 271)

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 sierpnia 2013 r. (sygn. akt III K 116/13) powód został skazany na karę 15 lat pozbawienia wolności. Nadto Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonej przez powoda małoletniej kwotę 100 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r. (II AKa 379/13) utrzymał w mocy zaskarżony przez powoda wyrok Sądu I instancji.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi zapłatę zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał powód w związku z wykonywaniem środka zapobiegawczego w postaci aresztu w okresie od września 2012 r. w celach numer (...) na oddziale (...) pozwanej jednostki penitencjarnej w warunkach niewłaściwych pod względem technicznym i sanitarnym, w warunkach przeludnienia oraz w związku z brakiem dostępu do odpowiedniej opieki medycznej. Powód domagał się nadto złożenia stosownego oświadczenia (przeprosin) przez pozwanego Dyrektora Aresztu Śledczego oraz zasądzenia kwoty pieniężnej na wskazany przez siebie cel społeczny.

Zgodnie z art. 448 zd. 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków

potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jednocześnie zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności (co dotyczy także aresztowania) jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdującym odzwierciedlenie w prawie międzynarodowym. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., Nr 38, poz. 167 i 169) każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Podobnie art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r., ratyfikowanej przez Polskę w 1993 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nie naruszających godności ludzkiej. Odpowiednikami powyższych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji RP wprowadzające wyżej wskazane zasady na grunt prawa polskiego. Właściwa regulacja znajduje się także w Kodeksie karnym wykonawczym, zgodnie z którym kary, środki karne, zabezpieczające i zapobiegawcze wykonuje się w sposób humanitarny, z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego (art. 4 k.k.w.).

W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że podczas pobytu powoda w pozwanym Areszcie Śledczym nie doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci godności, prawa do intymności oraz zdrowia. Zdaniem Sądu godność powoda nie została naruszona, gdyż zapewniono mu odpowiednie warunki odbywania aresztu. Co prawda standard cel, w których przebywał powód nie był wysoki, jednak istniejące warunki sanitarne i bytowe nie mogą zostać uznane jako uwłaczające wskazanym dobrom osobistym powoda. Zważyć należy, że pobyt w zakładzie karnym lub areszcie z natury rzeczy wiąże się z określonymi niedogodnościami, a standard pomieszczeń, w których przebywają osadzeni, musi być oceniany w kontekście zamożności polskiego społeczeństwa oraz generalnie oferowanych przez nasze Państwo możliwości socjalnych (szpitale publiczne, domy opieki społecznej, noclegownie). Istnienia zatem pewnych niedogodności związanych w szczególności z generalnie złym stanem budynku, w którym znajduje się pozwana jednostka penitencjarna, nie można zatem automatycznie traktować jako przyczyny naruszenia dóbr osobistych osadzonych. Zaś w okolicznościach niniejszej sprawy wykazane przez powoda niedogodności mają właśnie taki charakter.

Jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń, w celach, w których przebywał powód, kąćki sanitarne były wydzielone dwumetrowymi ścianami pilśniowymi, a wejścia do kąćków przesłonięto zasłonkami przygotowanymi przez administrację zakładu bądź zawieszonymi przez samych osadzonych z materiałów dostarczonych przez funkcjonariuszy. Takie rozwiązanie nie jest idealnym, gdyż kąćki nie były oddzielone od reszty pomieszczenia za pomocą w pełni trwałych przegród. Niemniej jednak stan ten zapewniał właściwy, minimalny poziom intymności przy zaspokajaniu potrzeb fizjologicznych danej osoby. Nie bez znaczenia jest w tym kontekście również fakt, że powód przebywał w małych, jedynie dwuosobowych celach.

Powód podnosił, że okna w celach były nieszczelne. Twierdzenia te zostały potwierdzone przez zeznających w niniejszej sprawie osadzonych, a nawet przez samych pracowników Aresztu. Nie negując zatem twierdzeń powoda w tym względzie, podnieść należało, że powód nie wykazał, aby z powodu nieszczelności okien temperatura w celach była nieodpowiednia. Same zaś twierdzenia powoda o nieszczelności okien nie mogły świadczyć o naruszeniu jego dóbr osobistych. Należy przy tym zauważyć, że odczuwanie „zimna” w celach jest kwestią subiektywną a za bezprawne mogłyby zostać uznane tylko te działania pozwanego zakładu karnego, które powodowałyby przekroczenie norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych (art. 110 § 2 zd. 2 k.k.w.). Zeznania świadków występujących w niniejszym postępowaniu były zaś w tym zakresie rozbieżne. W szczególności z zeznań osadzonego z powodem w jednej celi świadka P. P. wynika, że po uszczelnieniu okien gazetą temperatura w celi była odpowiednia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także podniesiony przez powoda zarzut przeludnienia cel mieszkalnych. Powód, będąc umieszczany w celach dwuosobowych o powierzchni ponad 6 m², miał zapewniane minimum powierzchni, przewidziane w art. 110 § 2 k.k.w. Jego twierdzenia przeciwne nie zostały poparte żadnymi dowodami i wynikały prawdopodobnie z niewłaściwego obliczania powierzchni celi przez samego powoda, tj. bez uwzględnienia powierzchni zajętej przez znajdujący się tam sprzęt kwaterunkowy (łóżka, taborety).

Za wykazane należało natomiast uznać twierdzenia powoda co do braku w celach bieżącej ciepłej wody. Należy jednak zauważyć, że wszyscy osadzeni w Areszcie mieli możliwość podgrzania wody za pomocą grzałki lub czajnika elektrycznego. Co prawda mieszkańcy cel musieli dysponować własnym sprzętem, niemniej, jak wynika z zeznań świadka A. S., był on powszechnie dostępny. Również świadek T. K. zeznał, że w celi, w której przebywał razem z powodem, znajdowała się grzałka do podgrzewania wody. Nawet jeśli powód przejściowo nie miał – z jakichś powodów – możliwości podgrzania wody do obmycia czy ogolenia się, to nie można w tym zakresie mówić jeszcze o takich niedogodnościach, które byłyby równoznaczne naruszeniu jego dóbr osobistych.

Za całkowicie niezasadny Sąd uznał także zarzut powoda dotyczący niewłaściwej opieki medycznej. Z przedstawionej dokumentacji w postaci książki zdrowia powoda wynika bowiem, że powód wielokrotnie korzystał z pomocy lekarza, zarówno w zakresie opieki podstawowej, jak i w zakresie usług świadczonych przez stomatologa czy okulistę. Nadto z wpisów książki zdrowia wynika, że powód niekiedy wręcz rezygnował z przewidzianych dla niego wizyt lekarskich bądź odmawiał przyjęcia zaordynowanych mu leków.

Nie wykazał również powód, aby w celach panowało nieodpowiednie oświetlenie, co miało przyczynić się do pogorszenia jego wzroku. Z zeznań świadka P. P., przebywającego z powodem w tej samej celi, wynika, że oświetlenie było prawidłowe. Fakt ten został potwierdzony również przez zeznających w sprawie funkcjonariuszy więziennych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w związku z warunkami wykonywania wobec niego tymczasowego aresztowania i później kary pozbawienia wolności.

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 r. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z ankiety informacyjnej o warunkach osadzenia powoda z uwagi na to, że właściwym w tym zakresie jest dowód z ustnych zeznań powoda jako strony. Na tej samej rozprawie Sąd oddalił wniosek o uzupełniające przesłuchanie świadka T. K., zważywszy, że świadek był już słuchany na okoliczność naruszenia dóbr osobistych powoda czy warunków panujących w celi. Powód nie podnosił natomiast żadnych zarzutów dotyczących braku udziału w zajęciach sportowych i kulturalno-oświatowych. Nadto Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie strony pozwanej do udzielenia informacji dotyczącej powierzchni mieszkalnej celi, w jakich powód przebywał, ilości osób osadzonych wraz z powodem w każdej z cel, stanu higieniczno – sanitarnego i wyposażenia celi, w których przebywał powód, dostępu powoda do opieki zdrowotnej w warunkach więziennych, faktycznych możliwości udziału powoda w zajęciach sportowych i kulturalno – oświatowych. W ocenie Sądu to na powodzie spoczywa zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu w niniejszej sprawie, więc to on powinien przytoczyć stosowne dowody na istotne dla sprawy okoliczności. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że powód nie był pozbawiony dostępu do dowodów, które powoływane przez niego faktycznie mogłyby wykazać, co więcej odpowiednie wnioski w tym zakresie skutecznie składał.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z książki remontowej oddziału (...) na okoliczność ustalenia faktu wyremontowania celi nr (...) przed oględzinami dokonanymi w dniu 25 listopada 2013 r. W ocenie Sądu powyższy dowód nie był przydatny dla dokonania ustaleń faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Niewątpliwie w spornych celach w 2013 r. nie został przeprowadzony remont generalny, a jedynie usuwano drobne usterki eksploatacyjne, co potwierdzali także świadkowie C. P. i P. P. zeznający w sprawie. Ponadto ustalenia faktyczne co do stanu technicznego celi, w których osadzony był powód, Sąd czynił nie tylko na podstawie protokołu ich oględzin, ale także innych dowodów zawnioskowanych przez powoda, w tym wnioskowanych przez niego świadków.

Sąd oddalił także wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność wpływu osadzenia w przeludnionych celach oraz warunków higieniczno – sanitarnych w okresie osadzenia powoda w Areszcie

Śledzimy we W. na stan jego zdrowia psychicznego. Dokonanie przez Sąd ustaleń odmiennych od twierdzeń powoda co do istnienia przeludnienia w pozwanej jednostce penitencjarnej oraz co do warunków higieniczno – sanitarnych naruszających jego dobra osobiste, czyniły powyższy dowód zbędnym.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. Zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, Sąd obciążył powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 120,00 zł (§ 11 punkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Orzeczenie o kosztach sądowych zawarte w pkt III wyroku zostało oparte na przepisie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Z racji tego, że powód był zwolniony od kosztów sądowych w całości, a nadto przebywa nadal w warunkach izolacji, Sąd uznał, że w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony i odstąpił od obciążenia powoda brakującymi kosztami sądowymi.